

[Statsministeren.]

ning — netop det, det økonomiske råd havde sagt; det samme sagde jeg til organisationerne.

Og videre sagde jeg, at hvis man udvidede pengeindkomsterne ud over dette snævre spillerum, ville det ikke føre til nogen stigning i realindtægterne, men ville udløse højere priser og måske også højere skatter og afgifter. Hensynet til vore erhvervs internationale konkurrenceevne og til beskæftigelsen måtte tale for, at man undgik en for stærk stigning i pengeindkomsterne her i landet. Jeg synes altså, at jeg netop har sagt det, som det ærede medlem hr. Baunsgaard efterlyste at jeg skulle have sagt, og jeg tvivler egentlig på, at det kunne siges mere tydeligt, end det blev.

Det er klart, at vi også fremover skal have en indkomstpølitik. Det var vel helheds-løsningen, der var det første eksempel på indkomstpølitik her i landet, så man må vist medgive, at indkomstpølitikken som et væsentlig led i vor økonomiske politik er i sin vorden, og man kan ikke vente, at den med det samme skal være perfekt; men jeg er altså enig i, at vi også fremover må have en indkomstpølitik, og jeg er naturligvis også villig til at se på erfaringerne i udlandet. Det ærede medlem hr. Poul Møller nævnedes i går, hvad den britiske regering har gjort, hvad den britiske økonomiminister George Brown har gjort; jeg erkender, at jeg glemte at svare på det ærede medlems bemærkning herom i går. Jeg har en aftale med George Brown om at få lejlighed til nærmere at studere de britiske erfaringer; det vil jeg gøre, og når jeg ved mere om det, vil jeg med glæde komme tilbage og redegøre for min opfattelse og vurdering af den britiske regerings fremgangsmåde.

De 400 mill. kr. — ja, det er skam rigtigt, at regeringen i forårets forhandlinger lagde meget stærkt vægt på at få dette beløb; det er vel også rigtigt, at var det dengang lykkedes at gennemføre en finanspølitik, der havde gjort kasseoverskuddet stort nok, så havde meget i den økonomiske udvikling her i sommermånederne været anderledes. Men det er jo lige så rigtigt, at vi i dag står i en anden situation, og at forsøge at indkræve de 400 mill. kr. fra nu af eller fra nytår og til 1. april, det ville ikke være

rigtigt; derfor ønsker regeringen ikke at gøre det.

Det ærede medlem hr. Poul Hartling henviste til min udtalelse af 11. august og mener, at der deri står noget om de 400 mill. kr., men det må bero på en fejlhuskning, for det står der ikke noget om. Med den højtærede formands tilladelse skal jeg citere, hvad der står i dette papir; der står:

„Såfremt det ikke bliver muligt at gennemføre merværdiafgiften med virkning fra nytår 1966, vil det være nødvendigt at styrke statens finanser på anden måde. Regeringen vil søge sådanne veje fundet hertil, at ikke blot indeværende års finansielle problemer, men også forudsætningerne for løsningen af næste finansårs problemer dermed skulle være bragt i orden. Hensynet til den økonomiske ligevægt og til kreditbe-grænsningens gradvise lempelse træder her i forgrunden i regeringens målsætning.“

Denne udtalelse står jeg helt og fuldt ved; den svarer ganske til, hvad der blev sagt i åbningstalen, og til, hvad jeg gav udtryk for her i går.

Jeg skal gøre nogle ganske enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Baunsgaard. Hans helt rimelige ønsker om udenrigspølitiske drøftelser har udenrigsministeren allerede svaret ja til i går, og for at der ingen tvivl skal være, vil jeg gerne gentage det. Efter at have hørt det ærede medlem hr. Iver Poulsens udtalelse om knøjernene og hørt det ærede medlem hr. Baunsgaards fortrinlige svar til mig vedrørende boksehandskerne, så foretrækker jeg boksehandskerne. Jeg kan kun være tilfreds med at høre, at det radikale venstres hensigt med forhandlingerne med venstre er at finde frem til en drøftelse partierne imellem, der kan lede til en klaring af de kommende års økonomiske og politiske problemer, hvorimod det ikke er hensigten at deltage i nogen blokpolitik, ligesom man heller ikke vil være med i en blokpolitik til anden side. Det er klar tale. Jeg vil kun sige, at det er jo i og for sig det samme mål, regeringen søger med sit oplæg til en forhandlingspølitik: at finde den bredest mulige løsning på vore økonomiske problemer. Der er også på det punkt god overensstem-